

Lady Truckers Dag voor Code95

Vorig jaar -en daarvoor ook al- is er in Barneveld op het terrein van Jonker & Schut een 'Lady Truckers Dag' georganiseerd in het kader van Code 95. Eigenlijk zou die in januari plaatsvinden, maar door de verlengde coronamaatregelen is de cursusdag doorgeschoven naar juni. En dat was wel prettig, want nu konden de deelnemers de pauzes lekker buiten in de zon doorbrengen. Het leslokaal was ruim van opzet, 1 deelneemster per tafeltje, alleen moeder + dochter mochten naast elkaar zitten. Een hele uitdaging voor lesgever Frits van Amerongen, want 15 dames tegelijk, dat was voor hem ook nieuw. Vantevoren dacht ik wel: 'Is dat nou leuk, zo'n meidendag?' Want tja, door het werk ben je dat haast ontwend. Het antwoord was dus volmondig (daarover later meer...): ja! Want zoals één van die meiden terecht opmerkte: 'Wij zijn allemaal van dat type.'

Dat type...? Hoeveel verschil daarin kan zitten, bleek wel uit het rondje voorstellen. Sommigen kennen elkaar al jaren; van werk, Facebook, of dit soort bijscholingen (Frits heeft nog veel meer mogelijkheden op z'n programma), maar in de pauzes stond iedereen met elkaar te praten. De 2 jongste deelnemers waren samen jonger, dan de oudste alleen en toch klikte het!

Wie zijn dan die Lady Truckers? Op het rijtje in de klas af:

Dionne, 25 jaar, sinds een jaar op de bakwagen bij een bedrijf in zuivelproducten. Had als toekomstbaan loonwerker in gedachten, want die trekkers, dat was het helemaal. Alleen ging het bij nader inzien wat te langzaam. Ook nog even kapster geweest (nu zou ze er moeiteloos ook de marketing en communicatie van dat bedrijf bij kunnen doen.TvL).

Anneke, 55 jaar, chauffeur sinds 2005, in het internationale tank-container transport. Vorig jaar juli begonnen bij Nijman Zeetank.

Erika, 34 jaar, zit al 10 jaar in de containers. Gevraagd naar haar sterke punten, antwoordt ze: 'Wachten/geduld.' En dat heeft ze dan weer van 1 pk geleerd, haar trekpaard Beau. Ze heeft een 0-uren contract bij hetzelfde bedrijf, als waar haar vriend rijdt.

Renate, 51 jaar, ook in de containers, maar zij gaat ook regelmatig een vrachtje boomstammen in het bos laden. Waarschijnlijk is Renate de enige, die zonder problemen op de stilettohakken kan lopen, die bij menig chauffeur rechts op de treeplank staan!

Jessica, 46 jaar, is ziek geweest, lichamelijk niet al te sterk meer. Nu haalt ze vrachtwagens en opleggers op voor de keuring en brengt ze weer weg. Krijgt alle mogelijke merken en types mee. Heeft hiermee een taak en afleiding en dat doet haar goed.

Anne, 24 jaar, werkt bij hetzelfde bedrijf, maar liever als manusje-van-alles, want al dat rijden vindt ze maar niks. Zo nu en dan een ritje bevalt haar beter. Alhoewel, nadat ze even in de DAF XF van 'Loetje' plaats had mogen nemen..... (geen foto)

Belinda, 52 jaar, zit sinds oktober thuis, na de zoveelste knie-operatie. Arbeidsongeval? Nee, een motorongeluk en daarbij overreden. Ze heeft 15 jaar 'dozen' gereden en mag nu heel voorzichtig en op haar eigen tempo weer aan het werk in de CHEP-pallets. 'Waar vind je nog zo'n baas!'

Sandra, 56 jaar, afgekeurd. Heeft beton, asfalt, zand en post gereden. En ze heeft haar instructeurspapieren voor auto en vrachtwagen. Ze wil haar Code95 behouden om aan truckruns mee te kunnen blijven doen, want dat is nog het allerbeste.

Christa, 50 jaar en de organisator van deze dag(en). Eigen bedrijf met 2 auto's, waar ze de regelneef is, de boekhouding doet en nu en dan op de vrachtwagen of bus even bijspringt. De aangekondigde mystery guest 'Mr. Grey' bleek dus hun prachtige Volvo te zijn.

Sam, 34 jaar, rijdt al 17 jaar, ze is haar carrière begonnen als beroepsmilitair, tekende als kleuter al soldaatjes en tanks. Vader was ook chauffeur. Nu in de 'dozen', geconditioneerd, alles wat maar te combineren is met het kaartenhuis, dat 'alleenstaand moederschap' heet.

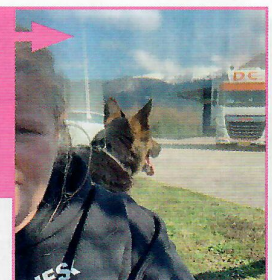

Milou, 32 jaar, rijdt al 5 jaar voornamelijk en liefst bloemen en planten op zuid-Europa, staat nu geladen voor zuid-Frankrijk voor het leslokaal.

Alice, 36 jaar, heeft 12 jaar zeecontainers gereden, maar toen oppasschoonmama overleed, had ze een oppasprobleem. Nu werkt ze bij de DAF-dealer in Nijmegen als service-adviseur. Dat was wel wennen na de privacy van de eigen cabine. Nu bepaalt de telefoon, hoe haar dag eruit ziet. Maar ze vertelt het met een glimlach van oor tot oor en 3x in de rondte. En ze mag er ook wel uit om een vrachtwagen naar de klant te brengen, of op te halen.

Belinda, 52 jaar, eigen rijder in de bloemen voor een vaste opdrachtgever. Rijdt (3-) dubbelbemand met haar partner en de Duitse herder, het liefst naar zuid-Frankrijk. Is net om 4 uur teruggekomen van een rit. 'Mijn ritme is, dat ik geen ritme heb..'

En ondergetekende, Tijtske, (56 jaar) is sinds 1 april koster van de St.Piterkerk in Grou. Bij die zeer flexibele 18 uren zou ik op termijn toch wel graag een (maan-) dag in de week weer willen gaan rijden. Want na pakketten en verfdistributie was de betonmixer toch echt wel mijn betaalde hobby-op-wielen. In een straatje, waar niet eens auto's kunnen komen, mist er nu wel wat in mijn leven.

Nicky, 29 jaar, dochter van Christa, rijdt 6 jaar, in de containers en op de kipper. In verwachting van haar eerste kindje, net als Dionne. (geen foto)

Vervolg op pagina 36

Even voorstellen...

Mijn naam is Tjitske van Lievenoogen. Ik ben 56 jaar en woon in Grou. In 1989 ben ik in het transport terecht gekomen als datatypiste bij Schaper's Lijndiensten en Verhuisbedrijf in Heerenveen. 's Morgens vrachtbrieven en bestellijsten uittypen, 's middags soms op pad met een VW Transporter. 2 jaar later, na de geboorte van mijn dochter, heb ik mijn vrachtwagenrijbewijs gehaald en ben ik voor de Nederlandse Pakketdienst gaan rijden, toen 95% van de pakketjes nog voor de zakelijke markt was en de particuliere pakjes via de PTT werden bezorgd. Na 7 jaar bij de NPD in 2000 voor eigen rekening gaan rijden (samen met ex) voor Sikkens, de Verf Grossier, ook goed voor 7 mooie jaren. Daarna op de betonmixer terechtgekomen, meestal via uitzendbureaus, dus 's zomers uren maken en 's winters wat anders zien te vinden. Niet onaardig voor de afwisseling, maar ik was altijd blij, dat ik met het lengen der dagen weer ergens op een mixer mocht stappen. Hopelijk lukt dat in 2021 ook weer.

Stukjes schrijven is altijd al een hobby geweest en vóór de tijd van de smartfoon kon het zijn, dat ik m'n telefoon vergat, maar die zakkamera ging àltijd mee. Samen met mijn vriend heb ik de afgelopen 8 jaar aan heel veel leuke oldtimer truckevenementen mee kunnen doen. Nieuwe auto's hebben absoluut hun voordelen, maar ik vind het nog altijd leuker om zélf te mogen rijden. Van T-Ford tot D-Ford en alles daartussen.

Ik hoop de komende jaren nog heel veel mooie portretten van 'Vrouwen in het Transport' te mogen maken en van de bedrijven waarvoor ze rijden! Belangstelling? Stuur me dan een PB via mijn Facebook pagina.

We beginnen met een de digitale tachograaf en het belang om die uiterst correct te gebruiken. De 'goeie' ouwe tijd van het leugenboekje ligt alweer even achter ons, schijvenaauto's worden ook een uitstervend ras. Als je weet hoe, kun je van alles toevoegen, maar het belang daarvan wordt ook steeds groter. Want nu de tacho ook op afstand kan worden uitgelezen, word je de mogelijkheid ontnomen om je verhaal toe te lichten en een klein foutje kan enorm in de papieren lopen. Bovendien worden de gegevens straks over 56 dagen bewaard, in plaats van 28. Dan ligt de boete al op de mat, voordat je thuis bent! De allereerste versie Stoneridge schijnt zelfs de optie out-of-scope en ferry niet te hebben en dat is toch wel een gemis, want die auto kan en mag nog wel even mee. Wie daar meer van weet, mag zich bij mij melden, dan leren we daar allemaal weer van..

Het is koffietijd geworden, de vlaai en eerste ronde broodjes zijn gearriveerd en zeer geordend gaan we via het koffie-apparaat en de

doos met lekkers naar buiten. Kennismaken, bijpraten, ervaringen uitwisselen, we vinden het allemaal minstens even belangrijk als de lesstof. Ook het hoofdthema 'geconditioneerd vervoer' weet Frits zó te brengen, dat we er allemaal wat van kunnen opsteken. Praktijkvoorbeelden en achtergrondinfo wisselen elkaar af en vragen worden beantwoord. De tijd vliegt voorbij.

Tijd voor de lunch. Met een broodje bal en nog wat broodjes met kaas en vleeswaren, die je verder zo gezond kon maken, als je wilde, dankzij de losse bakjes met 'groenvoer'. Waarvan overigens gretig gebruik werd gemaakt. Ook de fruitschaal werd geplunderd, al was het maar die appel voor onderweg, want de meesten moesten toch nog een aardig eind rijden om thuis te komen.

Jammer om met dit prachtige terrasweer terug het klaslokaal in te moeten, maar de 2de helft 'geconditioneerd' moet ook z'n aandacht hebben. Na de middagkoffiepauze met hier en daar een peuk lopen

we door naar de spiegelfstelpplaats, waar een gloednieuwe Scania van Jonker & Schut staat opgesteld. Het belang van goed afgestelde spiegels is voor iedereen wel duidelijk. Maar waar zijn die afstelplaatsen? Soms op een bedrijventerrein, zoals hier. Je moet maar net weten, dat je er als passant gebruik van mag maken. Of er staat bij de snelwegafrit een bordje, maar daarna niets meer. Frits heeft op deze vraag geen antwoord, maar wat erger is: ook (Miss) Google weet niet meer, dan 'dat er in de laatste jaren een aantal afstelplaatsen bij is gekomen.' Dat vind ik echt een kwalijke zaak.

Hieronder een rijtje uit 2007, met dank aan TTM.NL. Recenter en uitgebreider is het niet.

De eerste afstelplaatsen voor spiegels in het noorden zijn aangebracht op de vernieuwde parkeerplaats Oosterveen langs de A37 en die bij Zürich langs de A7. De andere komen op de parkeerplaatsen De Panjerd, Lageveen en Smalhorst (A28), Zwinderscheveld (A37), De Walden, De Vonken, Mienscheer, Oude Riet en Dikke Linde (A7) en Dorpsellen en De Weeren (A32).

Op Rijkswaterstaat.nl zou een rijtje moeten staan, maar ook daar is het niet te vinden!

[Bij De Waard in Noord-Scharwoude ben je volgens hun site welkom om van de afstelplaats op eigen terrein gebruik te maken. Er zijn vast meer bedrijven, waar het kan].

Mensen, maak het alsjeblift bekend!

Voordat we weer naar boven gaan, is het tijd voor een groepsfoto met de Lady Truckers petten, die onverwacht bij het cursusgeld in-

begrepen blijken te zijn.

Voor de dames is het nu tijd voor de borden- en regeltjeskwis: 20 vragen en bij 18 ben je geslaagd. Hoe moeilijk kan het zijn voor beroepsweggebruikers? Nou, best wel lastig! Foutloos was niemand, geslaagd 2 meiden! Zeker de helft had 15 goed. Natuurlijk zitten er instinkertjes bij. Als ik ooit breedtetransport ga rijden, kijk/vraag ik echt wel even na, wanneer die breedtebordjes erop moeten. Een rouwstoet laat ik uit fatsoen voorgaan. Maar geniepiger zijn regels, die ongemerkt veranderen. De beschrijving van bord F03 was 30 jaar geleden echt anders! 'Rechtdoor op dezelfde weg gaat voor' is duidelijk genoeg, maar het aanvullende zinnetje uit 1983, 'Dat gele ding gaat altijd eerst', bleek wat ondergestoft, als die dingen zelden je weg kruisen. Kortom: hier was voor iedereen weer wat te leren. Tot slot ook voor Frits nog een leermomentje, want we mochten allemaal ongezoeten dan wel gesuikerde feedback geven. Ik heb het idee, dat er volgend jaar weer een Lady Truckersdag komt, maar dan met een ander thema. En dan met 30 meiden in de klas...?

Vrijwel alle Lady Truckers hebben een foto uit hun privécollectie ter beschikking gesteld voor dit artikel, waarvoor mijn hartelijke dank. Alles bij elkaar een veelzijdige herinnering aan deze dag.

Tjitske van Lievenooogen